

Ziel is het derde deel uit de Q-serie. In het eerste deel, *Zin*, solliciteert Nina de Wit bij Q Productions als persoonlijk assistent van de wereldberoemde en vreselijk rijke dj Wessel Quist, kortweg Q, en ze rolt onverwacht in een gepassioneerde verhouding met een man die totaal niet is wat ze zoekt, maar die ze toch niet kan weerstaan. In *Lief*, het tweede deel, komen Q en Nina elkaar weer tegen, na een pijnlijke *break-up*, en komen ze erachter dat het nog niet zo eenvoudig is om uit elkaars leven te verdwijnen. Ondertussen lopen de spanningen binnen Q Productions hoog op, zo hoog dat een crisis niet kan uitblijven...

Een jaar later heeft Nina haar leven terug op de rit en aan de buitenkant lijkt alles perfect in orde. Precies zoals ze het zich altijd al had voorgesteld: een huis, een man en een baan. Toch speelt Q nog vaker door haar hoofd dan haar lief is.

Als ze door omstandigheden wordt gedwongen om contact met hem op te nemen is de verrassing groot: niet alleen is hij haar net zo min vergeten als zij hem, hij is ook nogal veranderd in het afgelopen jaar. Hebben ze nog een kans? Weet Nina eindelijk wat ze wil en is Q eindelijk in staat om Nina te laten zien wie hij echt is?

JACKIE VAN LAREN

ZIEL

Q VOOR NU EN ALTIJD

ISBN 978-90-225-7406-5

ISBN 978-94-609-2394-4 (e-boek)

NUR 301

Omslagbeeld en -ontwerp: Wil Immink Design

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Jackie van Laren en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency B.V.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dinsdag

Ik ben te vroeg in Rosereijn, een heel kwartier te vroeg. Ik ga aan de bar zitten, omdat ik niet precies weet waar Q zal willen zitten. Aan het raam, waar je lekker naar de voorbijgangers kan kijken, maar waar hij ook zomaar herkend zou kunnen worden, of achterin? Als je te ver achterin gaat zitten dan zit je bijna met je rug in de wc's, dus dat is ook niet helemaal ideaal.

Ik bestel koffie – ik heb een jaar lang alleen buitenshuis koffie gedronken, hoe suf is dat eigenlijk? Ik knaag het bijgeleverde koekje weg en wacht.

Er ligt een krantenkatern waar ik me tegen wil en dank in verdiep, want ik moet toch iets doen, anders ligt mijn hart straks in mijn koffiekop te kloppen. Het staat op het punt om van de zenuwen mijn keel uit te springen.

Vanuit mijn ooghoek zie ik een goed gebouwde man soepel van een barreffiets afzwaaien, het haveloze ding tegen een paal parkeren en rommelen met een slot. Zwarte broek, zwarte hoodie, capuchon ver over het hoofd. Hoe hij beweegt, als een roofdier in een urban jungle, dat zal, dat kan toch bijna niet anders dan...

Hij duwt de deur open; de bel rinkelt.

Een paar zeegroene ogen grijpen de mijne en dan staat hij naast me. Verstoep onder zijn hoodie. Zonder baard.

‘Waar is...?’ vraag ik.

‘Eraf. Je vond het niks, toch? Ik vond het zelf eigenlijk ook niks. Kriebelen, je wil het niet weten. Maar ik was opstandig, ik wilde gewoon niet scheren.’

O, wat staat hij dichtbij! Ik kan zijn unieke geur meteen ruiken, ik kan zijn heerlijke warmte voelen, hij is een straalkachtje op versleten All Stars. Ik smelt zo van mijn barkruk af.

‘Ik wist niet waar je zou willen zitten,’ mompel ik. Ik voel de kroegbaas kijken; zou ik echt zo extreem onhandig overkomen als ik me voel?

‘Ah, heer Quist, *the usual*? Onderonsje met een scheermes gehad?’ vraagt Kroegbaas joviaal vanachter zijn barbolwerk.

‘Ja, en graag,’ zegt Q, en hij duwt met een lome hand zijn capuchon een eindje naar achteren.

Ik hou even mijn adem in. Maar niemand reageert verbaasd of moeilijk. Niemand trekt een mobiel of een camera. Niemand kijkt zelfs maar op of om.

Oef.

‘Kom je hier meer?’ Ik kan het niet nalaten te vragen. ‘Als je hier een *the usual* hebt? En... waar wil je eigenlijk zitten?’

‘Daar. En ja, ik kom hier af en toe, koffie drinken, krantje lezen. Niemand verwacht het, dus ik heb nooit problemen. En hier in de buurt kijkt sowieso niemand vreemd op; het is hier net een dorp.’ Hij wijst naar het meest geschikte tafeltje voor een ongestoord gesprek. Maar dat is ook meteen het meest zichtbare tafeltje; het staat in een soort erkertje. Je zit eigenlijk min of meer in de etalage. Het lijkt hem niet te deren.

We gaan zitten, krijgen onze consumpties meeverhuurd, en vallen van schrik meteen stil. Af en toe kijken we eventjes naar elkaar, verkenkend bijna, en dan kijken we weer naar het tafelblad. Ik voel mijn bloed bijna door mijn aderen razen, ik ben me hyperbewust van alles. Mezelf, maar ook hem; elke ademteug, elke minuscule beweging. Toch krijg ik het in eerste instantie gewoon niet voor elkaar om iets te zeggen.

Hij blijkbaar ook niet.

‘Eh, je... haar is nog wel, eh, lang,’ werk ik er na een paar ongemakkelijke minuten uit.

‘O... ja. Eh, moet dat er ook af?’ Hij haalt een beetje geschrokken een hand door zijn schouderlange rommelige manen, die nog deels in de capuchon verstopt zitten.

‘Eh, nou.... Nee? Niet voor mij in elk geval, ik vind het wel mooi. Ik heb je haar altijd mooi gevonden.’ Ik glimlach verlegen naar hem, en blijikbaar maakt dat iets los. Hij begint in elk geval te praten.

‘Ik het jouwe ook. Laat het alsjeblieft weer groeien. En trek ook alsjeblieft je gewone kleren weer aan, want ik kan er denk ik helemaal niet aan wennen dat je er de hele tijd zo als een kantoortijger bij loopt.’

Kantoortijger. Dat is nou precies het woord dat mijn vader zou gebruiken.

‘Oké,’ belooft ik, ‘maar ik kan het niet zo snel als jij van die baard af bent gekomen. Dat haar laten groeien dan, hè; andere kleren kan ik wel aantrekken.’ Ik giechel, een beetje stom en nerveus, en ik neem gauw een slok koffie.

‘Snel? Dat ging dus helemaal niet zo snel, die baard eraf. Ik heb echt staan hakken en zagen als een malle en ik heb mooi het putje van mijn badkamer verstopt met al dat haar dat eraf kwam. Ik leek verdomme wel een schaap.’

Ik giechel alweer, maar nu welgemeend om het idiote beeld dat hij schetst.

Hij giechelt ook, heel zachtjes en een beetje uilig. Jemig, wat is hij lief! Ik kan er gewoon helemaal niet over uit, hoe afschuwelijk, verpletterend, adembenemend lief ik hem eigenlijk vind. Ik zou hem zo, hier aan tafel, willen opeten.

‘Heb je nog met die Ewoud gebeld?’ vraagt hij dan. Hij kijkt nog steeds veel naar de tafel; het is ook gewoon doodeng om elkaar recht aan te kijken.

‘Ja, heb ik. Ik heb gezegd dat je erover moest denken, en dat het niet binnen de door hem gestelde deadline klaar zou zijn, dat denkproces van jou, dus dat ik wat mij betreft morgen mijn spullen zou komen ophalen. En wat denk je? Dat wil hij niet! Ik begrijp er geen hout van.’

‘Wat zei hij dan?’

Ineens is die laserfocus van hem er weer, nu kijkt hij me wel aan – hij kijkt zelfs dwars door me heen. Ik voel de rillingen over mijn rug gaan.

‘Nou, hij, hij zei dat... eh, jeetje, als je zo naar me, eh, kijkt, dan kan ik me echt niet concentreren.’

‘Ik ook niet,’ mompelt hij gortdroog. Hij laat zijn hand van tafel glijden en naast zijn stoel hangen, zonder een spier te vertrekken. Mijn handen liggen veilig verborgen onder de tafel op mijn bovenbenen, zodat ik mezelf af en toe kan knijpen als dat nodig is. En ineens voel ik zijn vingers tegen de mijne. Onder de tafel.

Mijn hand tilt zichzelf op – ik kom daar verder niet aan te pas – en legt zichzelf in de zijne. Er trekt meteen een immense warmte en tevredenheid mijn lichaam binnen; ik voel diep vanbinnen iets ontspannen dat een heel jaar ongemerkt strak aangetrokken is geweest.

Daar liggen onze twee handen, op mijn knie: innig verstrengeld.

Alsof het zo hoort.

Alsof het nooit anders is geweest.

Zonder dat we dat hebben afgesproken doen we boven tafel heel hard net alsof er niets is gebeurd. We roeren eenhandig in onze koffie en drinken hem eenhandig leeg.

‘We waren bij Ewoud gebleven. Wat zei hij nou?’ vraagt Q, met een iets te geïnteresseerde uitdrukking op zijn mooie gezicht. Ik zie aan hem dat hij het ook echt wel wil weten, maar ik zie ook aan hem dat hij keihard zit te verbergen hoeveel het hem doet dat we stiekem zitten handje vast te houden.

Wat gek eigenlijk. Ik heb met die man een korte maar extreem heftige affaire gehad, vervolgens heb ik hem een heel jaar niet gezien en nu zit ik hem hier te lezen alsof hij een krant is. Chocoladeletters op zijn voorhoofd. Of, nee, meer alsof we een bluetoothverbinding hebben en ik zo bij al zijn bestanden kan.

Hij trekt een wenkbrauw op als ik nog even stil blijf, dus ik begin maar gauw te praten; we doen tenslotte alsof er niks aan de hand is.

‘Eh, o, ja, nou, hij zei dus dat hij het prima vond om nog even te wachten, dat hij zelfs wel speciaal om jou heen een feest wil opzetten, als

een soort comeback-party, noemde hij het. En ik ben ook mijn baan niet kwijt volgens mij; hij zei tegen me dat hij liever had dat ik nog even achter je aan bleef zitten dan dat ik terugkwam naar kantoor.’

Terwijl ik het zeg word ik knalrood.

‘Ehm,’ mompel ik. ‘Ik bedoel niet “achter je aan zitten” achter je aan zitten, maar dus voor dat feest.’

‘Mm-mm,’ zegt Q. Hij geeft een klein kneepje in mijn hand. ‘Je mag best wel een beetje achter me aan zitten,’ zegt hij dan tegen het tafelblad, ‘van jou kan ik het wel hebben.’ Hij kijkt op, ineens weer heel intens, en ik zie aan de chocoladeletters dat hij nog iets heel anders kwijt moet. ‘Ik hoef *by the way* volgens mij niet echt zozeer een comeback; ik heb goed gescoord het afgelopen jaar. Ik heb vier nummers gemaakt die min of meer wereldwijd top-drie hits zijn geweest; het waren nummers een in iets van vijftien landen.’ Hij noemt een paar titels die me niks zeggen en ik bloos alweer.

‘Sorry, ehm, Wes, ik heb het afgelopen jaar eigenlijk zo min mogelijk naar de radio geluisterd, weet je, en als ik dan luisterde was het naar klassiek of Radio Gouwe Ouwe, omdat ik bang was een nummer van jou te horen, en dat ik me dan heel ellendig zou voelen... Maar nu voel ik me dus stom dat ik je nummers niet ken, als het zulke grote hits waren.’

Ik bijt op mijn lip.

‘Boeien,’ zegt Q tegen het raam. En vervolgens weer tegen mij: ‘Maar ik wil wel invloed hebben op de vormgeving van zo’n feest, het thema, de uitstraling, het hele verhaal eromheen... en Taak moet de technische productie doen.’

‘Kan geen probleem zijn,’ zeg ik, terwijl ik gauw in professionele modus schiet. ‘Ga ik allemaal regelen. Als je het doet.’

‘Als ik het doe.’

We zitten even stil uit het raam te kijken naar de drukte op straat en een meisje met zwartgeverfd haar en een zwarte plastic lippiercing komt vragen of we nog iets willen drinken. Ze kijkt indringend naar Q, maar zegt verder niks. We bestellen cola en Q vraagt om een bittergarnituur. Mijn mondhoeken gaan een beetje omhoog: volgens mij zit-

ten we hier nog wel even, zo met zijn tweetjes. Ik gluur naar Q en zie bij hem hetzelfde – zowel die mondhoeken als dat hij naar me gluurt. We hebben elkaar mooi betrap en moeten er van schrik een beetje van grinniken.

‘Wat heb jij allemaal gedaan,’ vraagt hij, ‘vertel even in een notendop. Ik heb dus samen met Taak Q Productions opgeheven, we hebben het vliegtuig en zo verkocht om alle desinvesteringen en ontslagvergoedingen te dekken, ik heb me de rest van het jaar thuis begraven tussen de hardware en ik heb vier goeie nummers gemaakt. Nog wel een heleboel meer, hoor, maar die vier deden het het beste. Nou jij.’

‘Ik heb... eerst niks gedaan, maar toen belde Leo of ik met hem een appartement wilde delen. We waren allebei onze baan kwijt en, nou, hij had ook een relatie die ineens ophield, dus we konden elkaar mooi omhooghouden, zeg maar. En toen kreeg hij weer een baan, in het verzekeringswezen, en ik vond min of meer via Leo iets bij Nachenius Tjeenk.’

Q kijkt vragend.

‘Een zakenbank. Ik geloof dat het eigenlijk wel een goeie baan was, maar ik vond het echt zo ontzettend saai en ik was daar zo niet op mijn plek dat ik er na mijn proeftijd mee ben gestopt. En toen was ik uit eten met Leo, die boos op me was dat ik daar zelf was weggegaan in plaats van dat ik mijn handen dichtkneep met die baan, en toen zat Ewoud toevallig naast ons te eten en die bood me ineens zomaar een baan aan bij zijn bedrijf. Bij IEO dus. En daar heb ik de rest van het jaar gewerkt.’

‘En?’

‘Mwah,’ zeg ik eerlijk, ‘het was eigenlijk niet zo leuk als ik had gedacht. En het was natuurlijk helemaal niet tof om erachter te komen dat die Ewoud me gewoon had aangenomen omdat hij me had herkend en hij een lijntje naar jou wilde hebben. Wat een strateeg. Hij zegt wel dat hij tevreden is over mijn werk, hoor, maar ik was toch liever ergens gaan werken omdat ze dachten dat ik het goed kon.’

‘Ik krijg steeds minder zin in dat feest,’ zegt Q duister.

‘O, maar, eh, om even met jou te spreken: boeien,’ zeg ik snel, ‘je moet het gewoon doen als het je leuk lijkt om weer eens op te treden, en ik vind wel iets anders. Ik geloofde toch al niet dat ik daar eeuwig kon

blijven werken, en nu natuurlijk al helemaal niet meer. Zolang ik daar nog een salaris verdien om mijn helft van de huur te kunnen betalen, kan ik mooi op zoek naar iets anders, en klaar.'

Q knikt en raakt in gedachten verzonken. Met zijn ene hand stopt hij zijn haar in zijn capuchon en zet hij hem weer een beetje meer op; er lopen groepen jonge mensen door de straat, misschien Fransen of Italianen, die eruitzien als zijn doelgroep en die vast niet die Amsterdamse *cool* hebben die dicteert dat je bekende mensen in de openbare ruimte niet lastigvalt.

'En, eh... vanbinnen?' vraagt Q zachtjes aan het raam. 'Hoe is het daarmee gegaan?' Hij is even stil en zegt dan een beetje verbaasd, half tegen zichzelf: 'Volgens mij had ik zo'n vraag vroeger nou nooit gesteld.'

Na even nadenken zeg ik tegen de tafel: 'Ik... heb echt enorm veel gehuild. Zeker in het begin.'

'Vind je me heel suf als... als ik zeg: ik dus ook?'

'Nee. Tuurlijk niet.'

'O. Oké. Ik voel me namelijk wel een beetje suf. *Boys don't cry* en dat soort dingen, maar dat is dus gewoon onzin.' Hij zucht ervan. 'Ik... bedacht me dat ik met een onmogelijk pakket bagage liep te sjouwen, en dat het bijna niet te doen moet zijn voor iemand, voor, nou, voor jou dus, om met mij... dus ik heb daar wel veel over na zitten denken, tussen het nummers maken door. Over die bagage. En waar die vandaan komt. En dan kwam het op een gegeven moment wel nogal, nou, los, zeg maar. Dus. Ik hoop dat ik er wel wat van heb opgeruimd, of in elk geval dat ik het zelf beter snap, als ik ineens iets idioots doe.'

Ik zit ondertussen te slikken en te knippen. Hij heeft gehuild. Gehuild! Om zijn verleden, en zijn angsten... misschien zelfs wel om mij. Hij is er in elk geval over na gaan denken door mij. Shit zeg, dat had ik nooit verwacht. Ik was ervan overtuigd dat hij zo diep in zijn eigen wereld zat, toen ik er een punt achter zette vorig jaar, dat hij helemaal niet eens meer in de gaten had dat ik nog bestond. En dat was toen precies de reden dat het voor mij niet meer ging. Zou ik het nou zo vreselijk verkeerd hebben gehad?

‘Het is maar goed dat je weggegaan bent, toen,’ mompelt Q in de ruimte. ‘Het was zo’n gigantische wake-up call voor mij, toen je niet meer terugkwam, ik wist gewoon niet wat me overkwam. Ik had me niet eens voor kunnen stellen dat iemand dat met me zou doen. En eerst was ik ook boos en gekwetst en weet ik veel wat voor raak-me-niet-aan-gedoe, en toen ineens moest ik dus gewoon keihard janken. Als een wolf. Alles kwam eruit. Het luchtte wel op, en het maakte ook dat ik de hele boel eens in een ander licht ging zien. Alles wat ik heb meegemaakt; alles wat ik de afgelopen jaren heb gedaan. De keuzes die ik heb gemaakt, de fouten die ik heb gemaakt... Dus, het klinkt waarschijnlijk gek, maar *thanks*, Nina, dat je bij me bent weggelopen. Ik heb me de afgelopen maanden nogal vaak bedacht dat, als ik de kans zou krijgen om iets tegen je te zeggen, dat toch wel in elk geval even gezegd moest worden.’

Hij knikt nog een keer ernstig, na deze speech die hij ongeveer links van mijn gezicht heeft afgestoken. Hij kijkt even snel naar me, om te zien hoe ik reageer, en dan kijkt hij uit het raam.

‘Nou, ehm, alsjeblijft,’ zeg ik, gevolgd door een nerveus hiklachje. ‘Wat een raar ding om voor bedankt te worden.’

Ineens doe ik met een klap mijn mond dicht, want mijn hart geeft een bonk. Jezus, ik moet hem vertellen van Leo! Ik kan het niet verklaren, het is op niks gebaseerd, maar ik voel me alsof ik ben vreemdgegaan.

‘Wat? Wat is er?’

O shit; Q leest mij blijkbaar net zo makkelijk als ik hem.

Ik haal diep adem en gooi het er maar gewoon zo goed mogelijk uit: ‘Nou, weet je, ik... ben dus met Leo... een keer, ik bedoel, we hebben een keer samen, hè god, nou, we zijn met elkaar naar bed geweest!’

‘O,’ zegt Q bedachtzaam. En dan een hele tijd niks. Ik zit ondertussen te sterven, maar gelukkig trekt hij zijn hand niet terug.

‘Hoef je niet zo te knijpen,’ mompelt hij zachtjes.

‘O, nee, o sorry, deed ik dat? Was niet expres, ik bedoel, ik was denk ik bang dat je me zou loslaten, ik dacht...’

‘Ik denk het niet,’ zegt Q ineens, en hij kijkt me er recht bij aan. Hij klinkt alsof de gedachte hem nu precies op dit moment overvalt, en misschien ook wel een beetje verbaast. ‘Ik denk niet dat ik je ga loslaten.’

Ik denk het gewoon niet, nee.' Hij geeft me een klein kneepje, ter bevestiging.

'Maar, vind je het dan niet erg? Van, van Leo?'

'Ja, leuk vind ik het niet om te horen, maar je was toch, we waren toch... Ik kan moeilijk zeggen dat je me nou... ik, nee. Ik vind het niet erg. Dus.'

'O. Oké. Ehm, en ben jij...?'

'In het afgelopen jaar? Nee. Ik ben de deur nauwelijks uit geweest en er is zeker niemand bij mij de deur binnen gekomen, behalve Taco, en hij is nou niet echt mijn type. Dus nee. Ik had er geen tijd voor, geen plek voor, en daarnaast kwam ik erachter dat ik volgens mij eigenlijk heel iets anders wil dan wat ik mezelf al die jaren heb verteld dat ik wilde. Dat klinkt een beetje fuzzy; snap je wat ik bedoel?'

'Het zal je verbazen, maar ik snap echt precies wat je bedoelt. Ik heb dat ook heel vaak gedacht, dat ik eigenlijk iets anders wilde dan wat ik al die tijd dacht dat ik wilde. Verwarrend hè?'

'Ja.'

Hij blijft even stil.

Ik kijk naar zijn ene hand, waarvan zijn vingers rusteloos op de tafel trommelen. Bij zijn duim zit een klein vierkantje, een tatoeage. Er staat 28 Na in.

'Wat is dat? Die had je vorig jaar nog niet, toch?'

'O, die, nee, die had ik toen nog niet. Ik ben tussen mijn tripjes naar de Appie en de bakker door even een keer bij Dikke Dave binnengelopen, de tattooconing hier in de Vinkenstraat. Heeft hij gezet. Andere kant zit er ook een. Was een ideeetje dat ik had.'

Ik kijk goed naar hem. Vergis ik me nou, of zit hij te blozen? Ik geloof niet dat ik hem ooit heb zien blozen, of dat ik hem überhaupt maar verlegen heb gezien. Kwetsbaar, dat wel, maar verlegen?

'Wat is het precies?' vraag ik, een beetje beter studierend op zijn hand. Als ik nog langer naar zijn gezicht kijk smelt ik waarschijnlijk zo van mijn caféstoeltje af; ik vond zijn kwetsbaarheid al zo onweerstaanbaar vorig jaar. Zijn verlegenheid is echt bijna te veel van het goeie.

'Een vierkantje uit het Periodiek Systeem. Voor Natrium. Atoom-

nummer achtentwintig.’ Hij schuifelt een beetje in zijn stoel en onder de tafel beweegt zijn hand ook.

‘Dat is toch... zout? Natrium?’

‘Volgens mij is zout natriumchloride, maar ik heb meer verstand van trance dan van chemie, dus, eh...’

‘Waarom heb je dan in godsnaam een vierkantje uit het periodiek systeem op je hand laten zetten? Of is natrium om de een of andere reden heel betekenisvol voor je?’

‘Ja, nou, eh...’ mompelt hij, en nu weet ik het zeker, hij heeft een rood hoofd. Het vloekt een beetje met zijn rossig-bruine haar, maar tegelijk heeft het zo iets vertederends om hem uit zijn doen te zien; nog even en ik lig onder de tafel. In een plasje smeltwater.

‘Het is wel heel... betekenisvol voor me, maar, um, die andere moet er dan ook nog bij – geef me mijn hand eens terug?’

Met tegenzin laat ik los. Zijn andere hand verschijnt boven tafel en hij legt hem voor me in het zicht.

Nog een blokje. Met 11 Ni erin.

‘Wat is dat, elf ni?’

‘Nikkel. Maar daar gaat het niet om.’ Hij vouwt zijn handen alsof hij gaat bidden en legt zijn duimen netjes naast elkaar. En dan laat hij het me zien: twee blokjes, keurig uitgelijnd. Nu word ik ook rood.

Ni Na, staat daar. Op zijn handen.

‘Je zit zeg maar in mijn, eh, systeem,’ mompelt hij onhandig. ‘Van daar. En ik wilde je bij me dragen, maar ik kon moeilijk je naam op mijn arm laten tatoeëren. Ik wist niet eens of ik je ooit nog zou zien.’

‘Je had me toch kunnen bellen?’

‘Dat had ik waarschijnlijk uiteindelijk ook wel gedaan, al had ik dan wel nog een tijdje langer moed moeten verzamelen. Maar dan nog; voor hetzelfde geld was je getrouwd met iemand anders, wilde je niks meer met me te maken hebben, weet ik veel? Je bent de eerste vrouw in mijn leven die bij me is weggelopen, bij jou kan ik gewoon nergens van uitgaan.’

Ik ben simpelweg sprakeloos. Echt, ik weet totaal niet wat ik moet zeggen.

‘Vind je het erg?’ vraagt hij voorzichtig, als ik stil blijf.

Ik schud mijn hoofd en bijt op mijn lip. ‘Tuurlijk niet. Ik vind het enorm lief. Ik weet gewoon niks te zeggen, zo lief. Ik had geen idee, ik...’

‘Je hoeft er niks mee, hoor. Het betekent gewoon wat voor me, omdat je zoveel teweeg hebt gebracht, omdat je... maar je hoeft niet, ik bedoel, we kunnen ook...’

‘Wes,’ zeg ik, dwars door zijn gehakkel heen.

Hij stopt meteen.

‘Wat doen we nou?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Weet ik ook niet. Kijken wat er gebeurt? We kunnen beginnen met... avondeten bestellen?’